

Chương 33

Trên khoang thượng đuôi tàu, những làn sóng trong suốt truyền qua sương mù, mang tới cho Angielic tiếng nói xa xăm của đất liền. Tiếng hát hay tiếng gọi? Thế giới xa lạ ẩn hiện cách vài hải cáp kia là nơi Giôphrây chờ Perắc thả neo và chọn làm đất sống. Vì lí do đó, Angielic đã gắn bó với vùng đất này.

Nàng lắng tai nghe, trong một niềm hứng khởi tràn ngập lòng nàng làm tiêu tan hết mọi sự mệt mỏi. Nàng đã mất đi thói quen dùng từ hạnh phúc, nếu không, ắt hẳn nàng nhận ra thực chất lòng nàng cảm nhận những gì. Chỉ là một chút thoáng qua, mong manh, nhưng nàng cảm thấy tâm hồn mình sau những trận chiến đấu được nghỉ ngơi trong một trạng thái thỏa mãn không sao tả xiết. Giờ phút này thật trọng đại. Nó sẽ trôi qua nhanh nhưng vẫn đọng lại trong ký ức nàng, ánh sáng của nó đánh dấu con đường định mệnh của nàng.

Angielic sống như thế trong đợi chờ giữa sương mù. Nàng ở lại một mình trên boong tàu với Ônôrin sau khi mang tin mừng đến cho những người đàn bà đang lo lắng.

Nàng cần ngồi một mình. Lòng nàng bộn bề trăm mối. Nàng đã thoát khỏi tai họa.

Giôphrây chờ Perắc mới chia tay, nàng đã mong ngóng chàng trở về. Nàng lắng đợi tiếng nói của chàng, lắng đợi tiếng nước róc rách, tiếng mái chèo khỏa sóng báo hiệu một chiếc xuồng đến gần, có thể là chiếc xuồng của chàng, nàng lắng đợi bước chân của chàng. Nàng thèm khát được sống cạnh chàng, được trông thấy chàng, được nghe chàng nói. Được chia sẻ cuộc sống nội tâm của chàng, những lo âu, những ước mơ, những tham vọng của chàng. Được nấp dưới bóng chàng, được nằm trong cánh tay chàng.

Bỗng nàng cười khanh khách.

- Si tình! Si tình! Mình si tình ghê thật.

Lòng nàng tràn ngập niềm vui được yêu. Nàng muốn tung tăng ca hát trên đồi núi. Nhưng trong sương mù nàng còn phải chờ đợi trước cánh cửa hạnh phúc trong khi còn bị cầm tù trên con tàu đã đưa họ qua vùng biển tối tăm. Bây giờ nàng nhớ lại từng cử chỉ, từng lời nói của chàng, nhớ lại bàn tay gân guốc và thanh nhã vuốt ve tóc nàng, nhớ lại giọng nói nghẹn ngào và đột nhiên như âu yếm: “Mời bà ngồi xuống, bà tu viện trưởng...”

“Chấn hấn chàng không chấp nhận những lời van xin của mình nhanh chóng đến thế nếu không yêu mình. Chàng đã tha chết cho họ! Chàng đã ban cho mình

ân nghĩa ấy như một món quà thật quý giá còn mình thì đã để chàng bỏ đi... như ngày xưa, khi chàng thanh thân tặng mình những đồ trang sức lộng lẫy mà mình không dám cảm tạ chàng. Thế có lạ không?... Bao giờ chàng cũng làm mình sợ. Phải chăng vì chàng khác xa những người đàn ông khác?... Hay vì mình cảm thấy yếu ớt trước mặt chàng?... Mình rất sợ bị kẻ khác chế ngự. Nhưng chàng chế ngự mình thì có sao? Mình là đàn bà.. mình là vợ chàng kia mà”.

Quan hệ hôn nhân tuy trói buộc hai người nhưng cho phép họ tìm gặp nhau. Mặc dù bá tước dờ Perác bảo nàng phản bội, chàng vẫn không thể hoàn toàn bỏ mặc người đàn bà vốn là vợ mình. Chàng đã từng lao tới cứu nàng ở Candi và khi được Osman Feraji báo cho biết chàng đã lên đường đi Miconedo ngay tức khắc. Cũng chính để cứu nàng mà chàng đã đến La Rôsen.

Angielic giật nảy mình. Bây giờ thì nàng biết chắc không phải ngẫu nhiên mà bá tước dờ Perác đến dưới thành La Rôsen. Chàng biết nàng đang ở trong thành phố. Ai đã báo cho chàng hay?... Nàng đặt ra nhiều giả thuyết nhưng dừng lại ở giả thuyết có phần đích xác nhất: những lời tán gẫu với tay Rôsa. Ở các hải cảng lớn hướng cả về phương Đông lẫn phương Tây này, tin tức nào cũng dễ dàng lan truyền đi cả.

“Bao giờ chàng cũng tìm cách giúp mình khi biết mình gặp khó khăn. Như vậy là chàng vẫn thiết tha tới mình còn mình thì chỉ gây cho chàng toàn những điều phiền muộn...”

- Mẹ ơi, mẹ đang run như khi mẹ nằm mơ ấy mẹ ạ - Ônôrin nói giọng trách móc.

Cô bé hoàn toàn có vẻ không bằng lòng.

- Con không thể nào hiểu được đâu – Angielic đáp – Tuyệt diệu con ạ!...

Ônôrin bĩu môi để tỏ rõ nó không đồng ý, Angielic vuốt ve làn tóc đỏ hoe của nó với một nỗi ân hận âm thầm. Ônôrin luôn luôn đoán biết hết mọi việc ổn thỏa giữa Người đàn ông đen và mẹ nó là sự an ủi của nó sẽ bị đe dọa. Mẹ nó sẽ quên nó đi hoặc sẽ đau khổ về sự có mặt của nó... Vì sao vậy?

- Con đừng sợ gì cả - Angielic thì thầm – Mẹ không rời khỏi con đâu, con của mẹ ạ, chừng nào con còn cần đến mẹ. Mẹ không thể để con không có mẹ đâu. Con cũng vậy, trái tim bé bỏng của con cũng bị dẫn dắt. Nhưng mẹ bao giờ cũng có mặt vì con.

Và vừa vuốt ve cái đầu tròn vo của nó, nàng vừa sóng lại tình thân giữa hai mẹ con nàng, một tình thân bí ẩn tới mức mẹ cũng như con không thể xác định được tính chất của mối quan hệ bất diệt đó.

- Mẹ nói với con điều này, Ônôrin yêu quý của mẹ. Con là đứa con cưng nhất của mẹ. Mẹ yêu con hơn mọi đứa con khác của mẹ từ trước đến nay. Tiếc thay! Hình như con đã dạy mẹ làm mẹ. Nhẽ ra mẹ không được nói với con điều đó. Nhưng dẫu sao mẹ vẫn muốn con cũng được biết. Bởi vì lúc ra đời con chưa hề nhận được gì cả

Nàng nói rất khẽ. Ônôrin chẳng hiểu nàng nói gì mà chỉ đoán ra qua giọng nói.

Một bóng đen phủ xuống hạnh phúc của Angielic. Và cả những bóng đen khác chưa thoát khỏi: những đứa con trai của hai vợ chồng mà chàng trách nàng không bảo vệ đến nơi đến chốn, những lần thất tiết của nàng mà lần nghiêm trọng nhất không phải do nàng gây nên.

Rồi sẽ có ngày nàng phải có can đảm nói với chồng rằng chưa bao giờ nàng là tình nhân của Nhà vua, nàng chưa bao giờ yêu – và vì những lý do hiển nhiên – kẻ vốn là cha của Ônôrin.

Cũng phải nói về Phlôrimông. Cha mẹ nó phải có trách nhiệm cố tìm lại chàng trai đã kịp thời trốn chạy khỏi thái ấp Plexi để thoát chết. Phải có can đảm nhắc lại những giờ phút khủng khiếp. Và nếu chàng nói với nàng về Canto thì sao? Chuyện đó sẽ làm nàng đau lòng. Giôphrây là người bao giờ cũng biết rõ điều mình làm, vậy vì sao khi tấn công hạm đội hoàng gia, chàng không biết con trai mình đang ở trên một trong những chiếc thuyền ấy? Đây là hành động hiếu chiến duy nhất chàng không trực tiếp tiến hành chống vua Pháp... Điều run rủ... Điều không may chẳng? Hay một duyên cớ khác?..

Cũng như lúc này, khi nghĩ tới Rôsa, Angielic có cảm giác nàng sắp sửa khám phá ra một điều thật sơ đẳng mà nhẽ ra nàng phải biết từ lâu.

Đầu óc nàng chập chờn. Nàng ngược mắt nhìn trời và đồng thời cảm thấy một nỗi sợ hãi nguyên thủy. Vùng ánh sáng luôn luôn tỏa rộng, chuyển qua màu cam tím, rồi màu đỏ, cuối cùng cố định ở một màu da cam rất khó chịu. Ánh sáng hình như khuếch tán nhưng cùng một lúc tỏa ra khắp vòm trời.

Bất giác Angielic lại ngẩng đầu lên cao hơn. Một hình cầu khổng lồ màu da cam mở ra như một cây nấm trên đầu nàng. Nàng cảm thấy hơi nóng khủng khiếp và phải cúi đầu xuống.

Ônôrin đưa ngón tay chỉ:

- Mẹ ơi ông mặt trời!..

Angielic suýt bật cười.

- Chỉ là mặt trời thôi mà.

Thế nhưng sự hoang mang của con bé chẳng có gì là buồn cười. Cái mặt trời này đến lạ. Nó chuyển sang màu đỏ rồi cứ to mãi như thế mặc dù đã lên cao trên bầu trời. Nó như được bao quanh bằng một loạt những tấm màn sắc màu khác nhau, những bức bình phong đính ngọc trai và trong suốt, hơi uốn con và xếp dọc theo nhau, chiếc nọ sau chiếc kia.

Sức nóng của mặt trời tương phản với cơn lạnh bất ngờ do gió thổi về. Sau khi tưởng mình bị trời dội lửa xuống đầu, Angielic cảm thấy nàng đã hóa thành tượng băng băng giá. Nàng cuộn Ônôrin vào chiếc áo khoác và bảo con: “Chúng ta về buồng nhanh lên” nhưng nàng không nhúc nhích. Cảnh tượng trước mắt chôn chân nàng tại chỗ.

Lớp sương mù dày đặc tan biến đi như những tấm mạng mutxolin rơi xuống hay bị vén lên.

Nàng tưởng trông thấy một con quái vật màu ngọc bích hiện hình, vươn dài, to lên ghê gớm và phóng ra khắp nơi những cái vòi mênh mênh với những móng vuốt màu hồng chói chang. Và đột nhiên, không còn một chút sương mù. Bị một luồng gió lạnh quét đi, màn sương mù cuối cùng rơi xuống. Bầu không khí tinh khiết lại rung lên như tiếng tù và. Vàng dương nhợt nhạt vẫn giữ ánh hào quang muôn sắc trên bầu trời có nhiều sắc xanh khác nhau; nhưng phía dưới, cái mà Angielic lầm tưởng là con quỷ màu ngọc bích hóa ra là quanh cảnh những ngọn đồi giữa một khu rừng rậm kéo dài đến tận vô số những mũi và những mỏm, viền bằng những bãi sỏi và cát màu đỏ và hồng.

Rừng lấp lánh và từ xa cũng trông thấy những màu sắc chói chang và kỳ lạ, điểm tuyết màu đen của linh sam, màu xanh ngọc lam của những cây thông khổng lồ vút lên như những chiếc tàu, màu đỏ ối của mây bụi rậm báo hiệu mùa thu. Mùa thu rồi ư? Thế mà đâu có thấy mùa hè. Khắp nơi xung quanh, trên vịnh và xa xa hơn nữa, trên mặt biển một màu xanh thẫm, chạy dài những hòn đảo viền màu hồng với những rặng cây sum xuê trên đỉnh. Đảo trông giống như một đàn cá mập dùng những bãi đá ngầm nguy hiểm để bảo vệ bờ biển tuyệt đẹp chống lại sự thèm khát của con người. Len lỏi giữa những hòn đảo này để đi vào nơi ẩn náu, chỗ con tàu đang đứng đưa, hình như là một công việc không thể làm được.

Sau những ngày mù sương nhợt nhạt, giờ đây biết bao màu sắc sống động, vui tươi trải ra trước mắt như một sự hiện hình chỉ trong mơ mới có và mê hoặc Angielic tới mức nàng không nghe thấy tiếng xuống trở về.

Giôphrây đờ Perắc đã đứng sau lưng nàng. Chàng quan sát nàng và đọc thấy niềm hân hoan rạng rỡ trên gương mặt nàng. Quả là một người đàn bà thuộc dòng giống tốt. Cái rét và vẻ man rợ nơi đây không làm nàng xúc động bằng vẻ đẹp siêu phàm của nó.

Khi nàng quay lại nhìn chàng, chàng khoát rộng tay và nói:

- Bà muốn có hải đảo, thưa bà. Thì hải đảo đây.

- Xứ này gọi tên là gì hả anh? – Nàng hỏi

- Xứ Gunxbôrô.

XỨ SỞ CẦU VÒNG